

Med Hensyn til Budgetteringen af Forestillingsindtægten ville de Herrer have lagt Mærke til, at man har gjort, hvad der kan være meget plausibelt, lagt Forestillingsindtægterne for de 3 sidste Aar sammen, taget Gjennemsnittet deraf og sagt, at denne Gjennemsnitsindtægt, omtrent 700,000 Kr., skal være den Indtægt, man skal have næste Aar. Det er jo forsaavidt ganske ligegyldigt, hvorledes man sætter Indtægten — man kunde ogsaa have sat den til 1 Million —, det forøger og formindsker den aldeles ikke. Men der er dog en Ulempe ved denne Beregning, som jeg skal tillade mig at fremhæve. Naar Theatret — som det har gjort og som det agter at gjøre — stiller sig paa den Fod overfor Repræsentationen, at det til det Yderste søger at imødefomme, hvad det kan slutte sig til, at Repræsentationen ønsker, saa er det uheldigt, at Indtægten stilles saa høit, idet denne Indtægt er baseret paa, at der i det ene Aar er spillet 267 Gange, hvilket hidtil er aldeles uhørt, i et Aar 261, i et tredje 260 Gange. Men efter en Aftale, der i sin Tid blev truffen med Rigsdagen, skal der kun spilles 255 Gange. Mener nu Theatret, at det i Genhold til Gjennemsnittet bør spille 263 Gange, medens det kun er forpligtet til at spille 255 Gange, saa kommer det til at spille oftere, end det ordentligvis bør; det bør ikke spille mere end 255 eller 256 Gange i et Aar af den simple Grund, at en stor Del af Theatrets Personale hver Gang, der spilles, er fra Morgen til Aften knyttet til Theatret, og hvor let og freidigt man end gaar til sin Theatergjerning, er det min fulde Overbevisning, at Intet er saa nervespændende som at være stadig beskæftiget paa et Theater, hvor den mindste Feil kan afstedkomme Uorden. Det vilde være en stor Velgjerning, navnlig for den Del af Personalet, der nærmest hører til Arbeidsklassen, om man hver 4de eller 6te Uge kunde give en Friaften. Dette kan nu ifølge det Forhold, hvori Theatret mener at burde stille sig til Rigsdagen, ikke ske; nu maa der spilles saa ofte, som det efter Omstændighederne blot er muligt. Med Hensyn til den budgetterede Indtægt vil jeg iøvrigt gjøre opmærksom paa, at den udgjør 2,730 Kr. pr. Aften, og jeg skal tillade mig som Oplysning med Hensyn til Sandsynligheden for, at man kan bringe en saadan Indtægt ind, at meddele, at iaar — jeg har idag gjort op og set, hvor stor Indtægten har været i dette Aar —, hvor man dog maafe tør sige, ja ganske vist tør sige, thi det er saaledes, at Theatret har haft et usædvanligt Held — jeg tillægger det ikke nogen Fortjeneste —, at iaar har Indtægten trods dette usædvanlige Held i Gjennemsnit kun været 2,630 Kr. pr. Aften. Naar man tager de to Arbeider bort, som mest have slaaet an hos Publikum, vilde Indtægten blive 2,430 Kr. i Gjennemsnit, og man kan tage disse to Arbeider bort, hvoraf det ene er et ældre Stykke og

det andet en Nyhed fra iaar, uden at det derfor kan siges, at saa vilde Theatret ikke have anstrengt sig tilbørligt, idet der dog bliver 14 Nyheder tilbage, deriblandt store Arbeider som „Drot og Marsk“, „Erik den Fjortende“, „Inden Døre“, „Familien Fourchambault“ o. s. v. Under den nævnte Forudsætning vilde altsaa Theatret iaar have haft 300 Kr. pr. Aften mindre, end der er budgetteret; men 300 Kr. Gange 255 er en meget betydelig Sum. — Jeg tør maafe i denne Forbindelse gjøre en kort Bemærkning, der ikke er om det kongelige Theater, men om de to private Theatre. Jeg vilde ønske, at den høitærede Sultitsminister var her tilstede, thi jeg vilde da tillade mig at gjøre ham opmærksom paa, at naar man ser Listen over Fattigvæsenets Indtægter af Theatrene, vil man finde en meget betydelig Nedgang deri fra det Dieblis, her kom Beridere til Hovedstaden. Den opsøgte Cirkus indeslutter 3,500 Mennefter, altsaa lige saa mange som de to private Theatre tilsammen, og dens Tilstedeværelse virker overordentlig uheldigt paa de private Theatre, hvis Virksomhed under disse for Mange trange Tider i Forveien maa være særdeles besværlig. Jeg ynder som saa mange Andre det Dyr, der fortrinnsvis præsenterer sig i Cirkus, — jeg holder meget af at se en ædel Gest — men kan man se den i 3 Sommermaaneder 2 Gange om Dagen, saa maa man vel kunne faae sin Lyst i saa Henseende tilfredslyst. Det skulde være mig meget kjær, om disse Beridere — ikke for det kongelige Theaters Skyld, thi paa dette har det ingen Indflydelse — ikke fik Lov til at begynde deres Produktioner før den 1ste Juli.

Jeg paastjønner selvfølgelig, at der er bevilget 3,000 Kr. til nye Ansættelser. Jeg havde ønsket mere; men det faar jo at være. De Herrer ville maafe have bemærket, at en lille Anmærkning er udgaaet, som omtrent løb saaledes, at, hvad der er indbrundet paa en Konto f. Ex. paa Lønninger, der give Alderdomsforørgelse, ogsaa kunde anvendes paa en anden Lønningskonto, f. Ex. til „andre Lønninger“ eller „til Ansættelser for et Aar“. Denne Bestemmelse var indført af det sædvanlige Hensyn til Rigsdagen for at spare en Udgift. Naar man endelig ønsker at ansætte en Mand paa et Aar, vil man nu ikke kunne gjøre det, fordi man kun maa bruge Beløbet til en Lønning med Alderdomsforørgelse. Deraf følger, at man maa give ham en saadan Lønning, hvoraf atter følger, at det Bidrag, Theatret betaler for hans Alderdomsforørgelse, maa indbetales i den vedkommende Kasse, og man paadrager saaledes Theatret og Statskassen en ufornøden Udgift. Niemedet med denne Anmærkning var alene at spare, der skal bagved. Jeg ser, at der er Udset til, at for Fremtiden vil Theatrets Regnskabsaar falde sammen med Finantsaaret. Ja, naar det skal være, sker det selvfølgelig; men jeg skal dog tillade mig at yttre,